
Contempuls Night

Pražský festival soudobé hudby
Prague Contemporary Music Festival

18. listopadu 2018 Centrum DOX

19:00

Mahan Esfahani – cembalo

Jiří Lukeš – elektronika

Graham Lynch: *Admiring Yōrō Waterfall*
Luciano Berio: *Rounds*
Kaija Saariaho: *Jardin Secret II*

Miroslav Srnka: *Triggering, světová premiéra, objednávková festivalu Contempuls*

- I. Digital Wounds
- II. Major Rain
- III. The Last Tennis Match with My Grandfather
- IV. Yet Another High School Shooting
- V. My Mom Just Got the Only Sewing Machine Available Back Then and Learns
- VI. Analyzing the Fatal Shot
- VII. Hammers in the Forest Vault
- VIII. Does God Shoot His Own Particles?

Anahita Abbasi: *Intertwined Distances*

Britský skladatel **Graham Lynch** (*1957) se narodil v Londýně. Doktorát získal na londýnské King's College, rok strávil na Royal College of Music, kde soukromě studoval skladbu u Olivera Knussena. Jeho hudba vznikla na objednávku a byla provedena soubory, jako jsou BBC Symphony Orchestra, BBC National Orchestra of Wales, BBC Singers, Orchestra of Opera North, BBC Concert Orchestra nebo City of Birmingham Symphony Orchestra. Píše jak komplexní soudobá díla, tak hudbu ovlivněnou tangem, jazzem a flamencem, v důsledku čehož jeho skladby zazněly na tak různých místech, jako jsou londýnské South Bank Centre a Wigmore Hall, Merkin Hall v New Yorku, Pařížská konzervatoř, Knížecí palác v Monaku, jazzklub ve Freiburgu nebo cukrárna v Japonsku. Mezi Lynchova klíčová díla patří orchestrální *Invisible Cities (Neviditelná města)* podle Itala Calvina a *White Book I* a *White Book II (Bílé knihy I a II)* pro klavír.

Admiring Yōrō Waterfall (2001)

Skladba *Admiring Yōrō Waterfall (Obdivování se vodopádu Yōrō)* byla původně napsána pro Sophie Yates, která ji poprvé zahrála na virginal a prvně provedla na Corshamském festivalu v Anglii. I když je skladba hraná také na klavichord (zejména Paulem Simmondsem), v repertoáru ji mají především cembalisté, jako jsou Assi Karttunen, Mahan Esfahani, Jory Vinikour, Jane Chapman, Marie van Rhijn, Edyta Lajdorf, Hélène Diot, Irene Müller-Glasewald a Yonit Lea Kosovske. Skladba získala cenu na soutěži Aliénor Harpsichord Competition a v roce 2016 byla užita jak soutěžní dílo na Jurovově cembalové soutěži v Ohiu. Titul skladby je převzat z Hokusaiova stejnojmenného dřevorytu. Skladba nejprve načrtne prvky tisku, postupně pak začneme vnímat zvuk vodopádu, který nakonec opět odezní.

Graham Lynch, upraveno

Jméno **Luciana Beria** (1925–2003) bývá zpravidla zmiňováno v souvislosti s „otci zakladateli“ poválečné avantgardy: Boulezem, Stockhausenem a dalšími. Podobně jako oni a mnozí další skladatelé patřil zpočátku k průkopníkům serialismu a elektronické hudby – v roce 1955 založil spolu s B. Madernou Studio di Fonologia v Miláně, v sedmdesátých letech pak působil jako ředitel sekce elektroakustické hudby v IRCAM. Podobně jako jiný velký italský skladatel, Luigi Nono, se Berio významně zajímal o využití lidského hlasu. K tomu přispělo jednak jeho manželství s fenomenální vokalistkou Cathy Berberian (Beriovo zacházení s hlasem zahrnuje celé spektrum od klasického zpěvu po mluvené slovo), jednak dlouholeté přátelství s Umbertem Ecem – odtud Berioův vysoce poučený zájem o sémantické aspekty využití hlasu v hudební struktuře. Literatura obecně patřila k nejdůležitějším Beriovým východiskům (např. na své opeře *Un re in ascolto* spolupracoval s Italem Calvinem). Další oblastí Beriova zájmu byla folklórní, resp. etnická hudba různých zemí, jejíž prvky do některých svých skladeb integroval. Věnoval se též transkripcím historické hudby. Jeho mnohovrstevnaté dílo zakládá postmoderní estetiku citací a dekonstrukcí (Sinfonia, 1968), mnohé své skladby koncipoval jako work-in-progress – často se vracel k jednotlivým skladbám a přepracovával je pro jiné obsazení a přitom je dále rozvíjel a transformoval.

Petr Bakla

Rounds (1965)

Rounds se skládají ze čtyř částí zahraničích v kontrastní registraci. Následně je partitura otočena vzhůru nohama, což způsobí změny v tónových výškách i tэмbru. Hráč ji pak vrátí do původní polohy, ale zahráje ji v rychlejším tempu. Ve skladbě jsou využity všechny možnosti, které cembalo skýtá – od pedálových efektů přes loutnový rejstřík až po cluster. *Rounds* jsou svého druhu ohňostrojem mísících se linií a barev větvících se donekonečna.

Luciano Berio

Kaija Saariaho (*1952) patří spolu s Magnusem Lindbergem a Jukkou Tiensuu k silné generaci finských skladatelů, kteří se prosadili v mezinárodním měřítku. Skladbu studovala nejprve u předního finského modernisty Paavo Heinina v Helsinkách, dále u Briana Ferneyhougha ve Freiburgu a následně institutu IRCAM v Paříži, kde od roku 1982 žije. Zde si osvojila techniku počítačem asistované kompozice a naučila se pracovat s elektronikou. Tato zkušenost silně ovlivnila i její tvorbu pro akustické nástroje a symfonický orchestr, kde se soustředila na tvarování mas zvuku a jejich pomalou transformaci. Její první orchestrální dílo *Verblendungen* (1984) pracuje s postupnou proměnou rolí orchestru a elektroniky. I názvy další dvojice orchestrálních děl s elektronikou – *Du Cristal* (1989) a ... *à la Fumée* (1990) se sólovou altovou flétou, violoncellem – odkazují k práci se zvukem. V 90. letech minulého století začala Saariaho pracovat s melodií v tradičním slova smyslu a začala psát pro zpěv. Tato tendence ji dovedla k torbě oper. Hned ta první, *L'Amour de loin (Vzdálená láska)*, (2000), se setkala s obrovským ohlasem. Její zatím poslední operou je *Only The Sound Remains (Zbývá jen zvuk)* napsaná na objednávku Holandské národní opery, Finské národní opery, Pařížské opery, Teatro Real v Madridu a Canadian Opera Company. Mezi její nejdůležitější skladby posledního desetiletí patří klarinetový koncert *D'OM LE VRAI SENS* (2010) napsaný pro Kariho Kriikka, písňový cyklus s orchestrem *True Fire* (2014) pro barytonistu Geralda Finleyho a harfový koncert *Trans* (2015) pro Xaviera de Maistre.

Jardin Secret II (1984–1986)

Jardin Secret II (Tajná zahrada II) pro cembalo a elektroniku pokračuje v řadě děl, kterou zahájila čistě elektronická skladba *Jardin Secret I*. V *Jardin Secret II* jsem se soustředila především na rytmus. V obou skladbách jsem na stejném principu pracovala s nejednoznačností vztahu mezi tónovou výškou, harmonií, tэмbrem a hlukem (noise). Zatímco v *Jardin Secret I* rytmické interpolace nijak nesouvisejí s tím, jak je vnímáme, v *Jardin Secret II* se naše pozornost soustředí na vztah mezi nástrojem a elektronikou, na rozdíl mezi intepretací člověka a počítače a na hudební materiál vytvořený pomocí počítače. Na rozdíl od *Jardin Secret I*, kde je materiál vygenerován čistě synteticky, jsem ve skladbě *Jardin Secret II* použila konkrétní zvuky (zvuky cembala a svého vlastního hlasu), které jsem zpracovala pomocí počítače ve studiu GRM, včetně jejich prostorové distribuce. Materiálu jsem nakonec dala rytmický tvar za pomoci programu FORMES v institutu IRCAM.

Miroslav Srnka (*1975) vyšel stylově a technicky především z koncepcí spektrální hudby, respektive v obecné rovině z estetiky poválečné, zejména francouzské, avantgardy. Explicitně se hlásí k inspiracím dvořákovským a janáčkovským, které nicméně nikdy nevyústí do stylového retra (na ediční přípravě či rekonstrukci několika Dvořákových a Janáčkových děl ostatně Srnka jako muzikolog spolupracoval). Pomineme-li více či méně skryté citáty v jeho skladbách, je to spíše určitý druh literární programnosti, kterým se tyto a další, již zřetelně mimohudební, podněty projevují (nelze si nepovšimnout Srnkovy inklinace k vytváření hudebních pendantů k různým katastrofickým a tragickým událostem – on sám k tomu říká, že láska a smrt jsou jediná skutečná témata). V mnoha skladbách Miroslava Srnky lze identifikovat pomyslnou narativní linii, jeho hudba je ve své podstatě vždy emocionálně angažovaná, nikdy však prvoplánově: osobitý charakter Srnkových skladeb vyplývá především z ne vždy snadného a uchopitelného prosvítání lyrického „spodního proudu“ přes energický, tremolý a rychlémi běhy zvukově zahuštěný „první plán“. V posledních letech v Srnkově hudbě zřetelně ustoupily dřívější technické a estetické prostředky odvozené z výše uvedených zdrojů ve prospěch originálního projevu, nezřídka využívajícího zvláštním způsobem deformované tonality či modality. Srnka je v současné době zřejmě nejspěšnějším českým skladatelem v mezinárodním měřítku. Jeho skladby jsou objednávané a prováděny špičkovými soubory a orchestry (např. Ensemble Intercontemporain, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Quatuor Diotima, Staatskapelle Dresden, z domácích např. Prague Modern, Fama Quartet, PKF – Prague Philharmonia nebo Symfonický orchestr Českého rozhlasu) a objevují se na významných evropských festivalech. V roce 2011 měla premiéru jeho komorní opera *Make No Noise* na Mnichovském operním festivalu a jeho „komiks“ *Jakub Flügelbunt* v Semperově opeře v Drážďanech. V roce 2016 byla v Bavorské státní opeře v Mnichově premiérována jeho dvojopera *South Pole* s Rolandem Villazónem v roli Scotta a Thomasem Hampsonem v roli Amundseny, v nastudování Kirilla Petrenka a v režii Hanse Neuenfelse. *South Pole* byl nominován na International Opera Award a německým magazínem Opernwelt označen za jednu ze tří nejlepších oper roku. V roce 2017 se dočkala nové inscenace v Darmstadtu. V letošní sezoně Srnku čekají premiéry v podání Los Angeles Philharmonic s dirigentkou Susannou Mälkki, Sboru a Symfonického orchestru Bavorského rozhlasu s klarinetistou Jörgem Widmannem a cembalisty Mahana Esfahaniho. Miroslav Srnka vystudoval muzikologii na Filozofické fakultě UK a kompozici na pražské HAMU.

Petr Bakla, upraveno

Triggering (2018)

V sólových skladbách se snažím (znovu) objevovat jednotlivé hudební nástroje. Nalézat pro sebe jejich podstatu, která by komunikovala s mým psaním. Cembalo je opravdová výzva. Jeho podstata je velmi historická: tóny bez barevných nebo dynamických změn. Mechanismus cembala buď o strunu trsne, anebo netrsne. 0 nebo 1. Velmi digitální. A najednou velmi současné. Co leží mezi těmi jedničkami a nulami? Ten zvláštní, kratičký časový úsek mezi okamžikem, kdy prst začne tlačit na klávesu, a momentem, kdy plektrum trsne o strunu. Kratičký čas charakterizovaný rostoucím tlakem. Mechanismus spouště. Spouště tónu. Každý tón se stává výstřelem. A pak je tu čas mezi jednotlivými výstřely. Tento čas může být politický, společenský, soukromý, metaforický, sportovní, humorný, existenciální, klimatický. V této skladbě se snažím vytvářet různé takové časy. Dokud se mechanismus spouště nerozpustí a tyto časy nepromění svoje skupenství. Skladba je napsána pro Mahana Esfahaniho. Pro jeho jedinečný smysl pro čas.

Miroslav Srnka

Anahita Abbasi (*1985) je íránská skladatelka akustických a elektroakustických děl. Loni zesnulý rakouský básník a divadelní režisér Ernst M. Binder o její hudbě napsal, že je „působivá, energická a mnohvrstevnatá. Jak je vidět z názvů, která svým dílům dává – *Dialogues (Dialogy)*, *Situations (Situace)*, *Distorted Attitudes (Zkreslené postoje)* – zkoumá gestické myšlenky a pocity. Současně je ale ztvárněním/pozorováním scény zachycující několik scén probíhajících najednou, jejichž obsah zůstává nejasný“. Abbasiny skladby zazněly na festivalech, jako jsou Darmstadt Ferienkurse v Německu, IRCAM Manifeste ve Francii, BIFEM v Austrálii, Klangspuren Schwaz a Impuls Festival v Rakousku, Time of Music ve Finsku. Je absolventkou Kunstuniversität v rakouském Grazu, kde studovala skladbu u Beata Furrera a Pierluigioho Billione a teorii u Clemense Gadenstättera. V Grazu založila soubor soudobé hudby Schallfeld. Absolvovala mistrovské kurzy u skladatelů, jakými jsou Georges Aperghis, Franck Bedrossian and Philippe Leroux. V současné době je studentkou doktorského programu na University of California v San Diegu. Skladba *Intertwined Distances* vznikla na objednávku Mahana Esfahaniho, který ji premiéroval v březnu letošního roku v Madridu.

Intertwined Distances (2018)

Několik slov o skladbě: Vzdálenost, Pohyb, Ticho, Vnímání, Paradox, Kontinuita.

Podle Merriam-Websterova slovníku je vzdálenost odděleností v čase; mírou posunu od počátku. V matematice pak odkazuje

k míře nebo rozsahu oddělení mezi dvěma body, čarami, povrchy či věcmi. V této skladbě zkoumám vlastnosti různých dimenzí „vzdáleností“. Skladba otevírá prostory vnímání a hraje si s tím, jakým způsobem posluchač vnímá. Pozoruje pohyb zvuku a jeho putování koncertním sálem; všímá si vzdálenosti mezi hudebníkem na podiu a publikem, věnuje se jejich vztahu ke kvadronním reproduktorům. Na další rovině se zabývá jevem vzdálenosti v čase (cembalo - staré, nové) a i vzdálenosti mezi lidmi (geografické, emocionální aj.). Náš každodenní život se skládá z těchto vzájemně propletených vzdáleností, které charakterizuje neustálý pohyb a proměna. Pokud jde o osobní úroveň, elektronika vznikala na základě blízké spolupráce mezi Mahanem Esfahanim a skladatelkou. Jedná se výlučně o zvuky cembala zaznamenané speciálně pro tuto skladbu. Materiál jsem pomocí filtrů a procesování rozvinula dále tak, aby získal nové vlastnosti a barvy. Skladba je pozorováním neustálého pohybu zvuku a různých náhledů na vzdálenosti. A nakonec také toho, jak se obojí sjednotí a navzájem protne.

Anahita Abbasi

Pořádá Contempuls, z.s.

www.contempuls.cz

Miroslav Pudlák – ředitel

Josef Třeščík – dramaturg

Lenka Hradilková – manažerka & PR

Program: Josef Třeščík

Grafický design: Ditta Jiříčková

Poděkování: Nikola Štefková, Jan Pudlák

Koncert se koná ve spolupráci s Centrem současného umění DOX

Partneři festivalu: Ministerstvo kultury ČR, Hlavní město Praha, Městská část Praha 7, OSA, C. Bechstein, Bundeskanzleramt Österreich, Extol Inn

Mediální partneři festivalu: ČRo Vltava, Harmonie, Radio 1, HIS Voice, Czech Music Quarterly, Opus Musicum, Hudební rozhledy, Aerofilms

Contempuls Night

Pražský festival soudobé hudby
Prague Contemporary Music Festival

18. listopadu 2018 Centrum DOX

20:30

Yarn/Wire

Ian Antonio, Russell Greenberg – bicí
Laura Barger, Ning Yu – klavír

Alex Mincek: *Images of Duration*

II. Grids In Black and White
VI. Oxblood Becomes Orchid

Šimon Voseček: *Pěsti, světová premiéra, objednávka festivalu Contempuls*

Enno Poppe: *Feld*

I.
II.

Alex Mincek (*1975) je newyorský skladatel a hudebník. Studoval hru na saxofon, klarinet a flétnu (u Richarda Oattse) a kompozici (u Nilse Vigelanda) na Manhattan School of Music a ve studiu kompozice pokračoval na Columbia University u Tristana Muraila a Freda Lerdahla. Mincekova hudba se vyznačuje neobvyklými témbry a jejím výchozím modelem jsou často tvarové a pohybové analogie (tedy ne např. analogie z oblasti jazyka). Mincek využívá různých druhů práce s repetitivními a s oblibou se pohybuje v dynamických extrémech. Vedle notované hudby se zabývá také improvizací a velký vliv na něho má aktivní zkušenost s různými podobami jazzu, punku a elektronické hudby. V letech 2001–2005 byl Mincek členem experimentálního souboru Zs, s nímž prováděl hudbu vlastní i jiných autorů. V současné době je saxofonistou, basklarinetistou a hudebním ředitelem Wet Ink Ensemble, souboru, který je zaměřen na současnou vážnou hudbu, a který Mincek založil v roce 1998. „Moje kompozice jsou výsledkem mého úsilí vytvořit pomyslný prostor, v němž se stírá hranice mezi rozdílností a stejností, kde repetitivnost splývá s komplexní jedinečností a kde barva, textura, harmonie a hluk (noise) jsou nahlíženy jako jedno a totéž a je s nimi rovnocenně nakládáno.“ *Images of Durations* je osmivětá skladba, ze které, se souhlasem autora, dnes zazní dvě části.

Petr Bakla, upraveno

Images of Duration (2015–2018)

Images of Duration (Obrazy trvání) jsou věnovány malíři Ellsworthu Kellymu, umělci, kterého hluboce obdivuji a připisuji mu vliv na svoji vlastní tvorbu, jenž zemřel, když jsem na skladbě pracoval. Titul skladby jsem si ovšem vypůjčil z textů Henriho Bergsona. Podle Bergsona číslo představuje soubor jednotek, které sdílejí určitou společnou identitu. Tak například „padesát ovcí“ můžeme považovat za „padesát ovcí“ proto, že každá jedna z nich je ovcí. Ale aby mohly být považovány za „padesát ovcí“, musí mezi nimi existovat jistý stupeň rozdílnosti. Tou nejmenší možnou odchylkou rozdílnosti je ta skutečnost, že žádné dvě ovce nemohou ve stejném čase zabírat stejné místo v prostoru. Představa čísla tak nutně vyžaduje představu prostoru ve vztahu k času.

Bergson popisuje koncept trvání jako prostor, ve kterém, na rozdíl od padesáti výše zmíněných ovcí ve fyzickém nebo virtuálním prostoru, existuje heterogenní soubor vzájemně se pronikajících jednotek, mezi nimiž žádná odchylka rozdílnosti zdánlivě neexistuje. Aby tuto představu vyjádřil, uvádí Bergson tři obrazy trvání (dvě cívky, barevné spektrum a elastický pás), které metaforicky demonstrují, jak můžeme prožitek trvání převést do obrazů náležejících fyzickému prostoru. Svě emoce tak například vnímáme jako jasně ohraničené v čase – stejně jako vnímáme předměty jako jasně ohraničené v prostoru – i když tomu tak není. A právě tato představa, tedy jak uvažujeme o zkušenostech napříč různými způsoby vnímání, mě přivádí zpět k Ellsworthu Kellymu. Jedním z aspektů Kellyho děl, který považuji za mimořádně působivý, je jejich nekompromisní plochost. Nevzbuzují dojem prostorové hloubky. Kelly svým dvojrozměrným prostorům umožňuje, aby zůstaly dvojrozměrné bez jakékoliv reprezentace hloubky (tu dodává doslovně, pomocí reliéfu apod.). Má to ale háček. Mnohé z těchto plochých, zdánlivě abstraktních dvojrozměrných obrazů jsou ve skutečnosti výsledkem přenosu skutečných trojrozměrných objektů do dvojrozměrného plánu, v jehož průběhu jsou ale důsledně vynechány všechny aspekty perspektivy, které by mohly odhalit „skutečnost“ výchozího objektu, stejně jako i jakékoliv referenční body, které by mohly dát vyvstat typickým charakteristikám hloubky.

Je to jako nevědomý důsledek vyvozený zpětně. Ve svých *Obrazech trvání* se tak snažím vytvořit jakousi síť propojující zvuky v každé větě a napříč všemi větami jakožto celkem, abych tak posluchači poskytl prostor, ve kterém si může uvědomit, jak přenáší (ať už zpětně, v reálném čase nebo v očekávání) kontinuitu prožitek poslechu do oddělených „prostorových“ seskupení, a jak se tato vjemová seskupení proměňují (zpětně, v reálném čase nebo v očekávání) v závislosti na tom, jak se vjemová metrika posluchače nepřetržitě posouvá nezávisle na a/nebo v reakci na výskyt změn v samotných zkomponovaných zvucích. Chci, abyste si uvědomili, jak různými způsoby posloucháte, když

posloucháte. Abyste poslouchali, jak posloucháte. *Images of Duration* vznikly na objednávku Chamber Music America pro Yarn/Wire u příležitosti profilového koncertu, který se konal roku 2016 v Miller Theatre v New Yorku. V letech 2016–2018 jsem pak skladbu výrazně prodloužil na celovečerní dílo.

Šimon Voseček (*1978) se v pěti letech začal věnovat výrazovému tanci, v deseti hře na klavír a varhany. Po maturitě vystudoval skladbu na Pražské konzervatoři ve třídě Otomara Kvěcha. Od roku 2002 žije ve Vídni, kde na Universität für Musik und darstellende Kunst pokračoval ve studiu skladby u Chayi Czernowin. Od roku 2008 působí jako skladatel, performer a šansoniér na volné noze. Píše především opery a komorní hudbu. Operní skeče *Soudničky* na libreto Jana Panenky provedlo v režii Reginy Szymikové operní studio Pražské konzervatoře v roce 2000 pod taktovkou Roberta Jindry. V nové produkci byly uvedeny v roce 2008. Celovečerní komorní opera *Biedermann a žháří* podle stejnojmenné hry Maxe Frische získala v roce 2008 cenu Outstanding Artist Award Rakouské republiky. Opera byla uvedena v roce 2013 ve Vídni a italském Bolzanu v produkci Neue Oper Wien. Další produkce díla se konaly v roce 2015 v Londýně (Independent Opera at Sadler's Wells) a v roce 2017 v Bremerhavenu v Německu. Celovečerní komorní opera *Hybris* na libreto Kristine Tornquist vznikla na objednávku sirene Operntheater ve Vídni, kde byla 2016 provedena. *Be My Super Star*, komorní opera pro mladé publikum na motivy divadelní hry H. S. Tragédies ordinaires francouzského autora Yanna Verburgha, bude uvedena v sezóně 2019/2020 v koprodukcí belgického LOD – Muziektheater, festivalu v Aix-en-Provence, Gulbenkian Foundation v Lisabonu, Helsinského festivalu, Městských divadel v Lucemburku a Operosa v Černé Hoře. Ve stejné sezóně bude uvedena také komorní opera *Ogres (Lidožrouti)* podle stejnojmenné hry Yanna Verburgha v produkci Avignonské opery. Jako performer, pedagog a skladatel Voseček spolupracuje s vídeňskou skupinou schallundrauch agency, která se specializuje na divadlo pro mladé. V roce 2016 získal Hudební cenu města Vídeň.

Pěsti (2018)

Der Tod ist groß.
Wir sind die Seinen
lachenden Munds.
Wenn wir uns mitten im Leben meinen
wagt er zu weinen
mitten in uns.

Velká je smrt.
My jsme její
smějící se ústa.
Když se nám zdá, že jsme uprostřed žití,
plakat si troufá
uprostřed nás.

Rainer Maria Rilke: Schlußstück

O něco se snažíš. Za něco bojuješ, hlavou a pěstmi. Děláš to s elánem. Někdo tě podpoří, někdo jiný ti hází klacky pod nohy. Protože věříš, že zítra budeš ještě naživu, plánuješ do budoucna. Jako by se žilo odjakživa a napořád: spánek střídá bdění, zdraví nemoc, radost zklamání. Když tě smrt sevře v hrsti, nemáš ani čas se zeptat, jestli to byla generálka nebo provedení. Pro Pavla.

Šimon Voseček

Enno Poppe (*1969) patří k nejvýznamnějším hudebním skladatelům své generace v Německu, jako dirigent je od roku 1998 členem Ensemble Mosaik. Poppe studoval dirigování a skladbu na Universität der Künste Berlin, následovalo další studium v oborech zvuková syntéza a algoritmická kompozice na Technische Hochschule v Berlíně a v Centru pro umění a mediální technologii v Karlsruhe. Vedle stipendií – která mu mj. poskytla Akademie Schloss Solitude a Villa Serpentara v Olevano Romano – získal vedle řady dalších ocenění v roce 1998 cenu Borise Blachera, v roce 2004 cenu Hudební Nadace Ernsta von Siemense a v roce 2011 cenu Nadace Hanse a Gertrud Zenderových. Po dvouletém pedagogickém působení na Hudební vysoké škole Hannse Eislera v Berlíně byl Enno Poppe mezi lety 2004 a 2010 vícekrát pozván jako lektor Darmstadtských prázdninových kurzů a vedl kompoziční semináře na Impuls Akademie ve Štýrském Hradci. Je členem Akademie der Künste Berlin, Akademie věd 22 a umění v Düsseldorfu a Bavorské akademie krásných umění v Mnichově. Jeho díla jsou uváděna na celém světě téměř všemi renomovanými hudebními tělesy a na většině festivalů nové hudby. Ve své hudbě se Poppe zabývá využíváním mikrointervalů na základě vlastního harmonického systému, velkou pozornost přikládá též práci s melodií, kdy jednotlivé melodické linie jsou vytvářeny z jednoduchých tvarových elementů (např. „dlouhá-krátká“, „seshora-dolů“). Tyto „buňky“ jsou pak rozvíjeny metodami analogickými přírodním procesům růstu, větvení.

Petr Bakla

Feld (2016)

Feld pro dva klavíry a dva hráče na bicí vytváří harmonické komplexy pohyblivými se kombinacemi zvuků. Čisté tóny klavíru se mísí s nevytvořenými perkusivními zvuky kovu, dřeva a kůže, čímž vznikají nové barvy a textury. Každá ze dvou vět je inspirovaná jednou částí souboru. První věta je v tradičním smyslu pianistická a v rozvíjení melodie téměř filmová, zatímco druhá přechází k perkusivnímu střídání zvuku a hluku (sound and noise) a nechává vyniknout rezonanci a „prostor mezi“ zvuky. *Feld* vznikl na objednávku souboru Yarn/Wire a The Curtis R. Priem Experimental Media and Performing Arts Center (EMPAC) v New Yorku.

Argeo Ascani

Koncert se koná za přispění grantu Foundation for Contemporary Arts Emergency.

Objednávku skladby Šimona Vosečka podpořilo Rakouské ministerstvo kultury.

BUNDESKANZLERAMT ■ ÖSTERREICH

KUNST

Pořádá **Contempuls, z.s.**

www.contempuls.cz

Miroslav Pudlák – ředitel

Josef Třeštík – dramaturg

Lenka Hradilková – manažerka & PR

Program: Josef Třeštík

Grafický design: Ditta Jiříčková

Poděkování: Nikola Štefková, Jan Pudlák

Koncert se koná ve spolupráci s Centrem současného umění DOX

Partneři festivalu: Ministerstvo kultury ČR, Hlavní město Praha, Městská část Praha 7, OSA, C. Bechstein, Bundeskanzleramt Österreich, Extol Inn

Mediální partneři festivalu: ČRo Vltava, Harmonie, Radio 1, HIS Voice, Czech Music Quarterly, Opus Musicum, Hudební rozhledy, Aerofilms

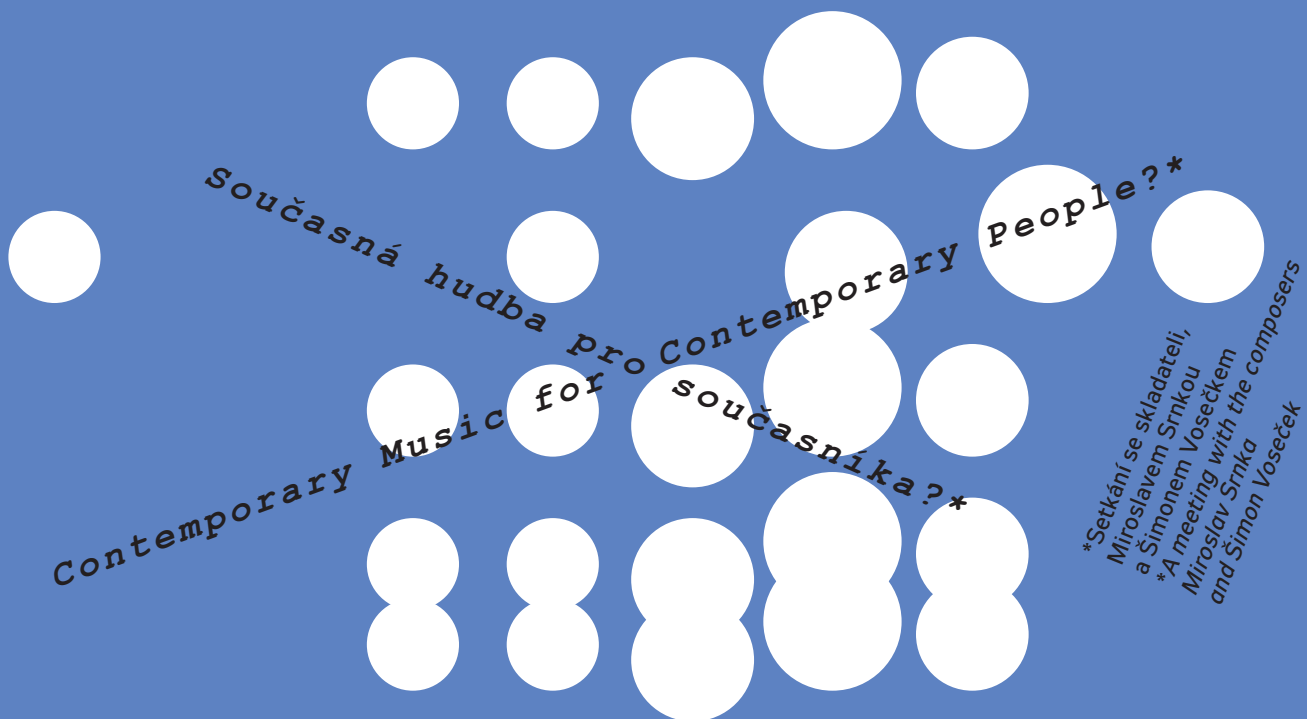
Contempuls Night

PRAŽSKÝ FESTIVAL
SOUDOBE HUDBY
PRAGUE CONTEMPORARY
MUSIC FESTIVAL

18. 11. 2018
DOX

Mahan Esfahani, cembalo (USA/Iran)
Yarn/Wire (USA)

DOX

FESTIVAL CONTEMPULS PŘINÁŠÍ AKTUÁLNÍ DĚNÍ ZE SVĚTA VÁŽNÉ HUDBY
THE CONTEMPULS FESTIVAL FOCUSES ON THE LATEST GLOBAL TRENDS
IN CONTEMPORARY CLASSICAL MUSIC

9. ROČNÍK – CONTEMPULS NIGHT
DVA KONCERTY V RÁMCI JEDNOHO VEČERA
THE NINTH EDITION – CONTEMPULS NIGHT
TWO CONCERTS WITHIN A SINGLE EVENING

SVĚTOVÉ PREMIÉRY NA OBJEDNÁVKU FESTIVALU
WORLD PREMIERES TO THE FESTIVAL'S COMMISSION

MIROSLAV
SRNKA
ŠIMON
VOSEČEK

www.contempuls.cz

Za podpory Ministerstva kultury ČR
a Hlavního města Prahy /
With the support of the Ministry of Culture
and the Municipality of Prague
Partner Festivalu / Festival partner
Centrum současného umění DOX /
DOX Centre for Contemporary Art

C. BECHSTEIN

HIS VOICE

czech music quarterly

18. listopadu / 18th November 2018
19:00

DOX

Mahan Esfahani, cembalo (USA/Irán)

Jeden z nejocenenějších cembalistů současnosti, iránsko-americký hudebník Mahan Esfahani, se v roce 2015 přestěhoval z Velké Británie do Prahy, aby se zde stal žákem Zuzany Růžičkové. V té době už byl držitelem titulu BBC New Generation Artist, jako vůbec první cembalista se dostal do výběru cen britské Královské filharmonické společnosti a prestižního časopisu Gramophone, měl na kontě nahrávky vydané u společností Deutsche Grammophon a Hyperion. Esfahani překračuje konvence spojené s cembalem a krom hudby 17. a 18. století hraje také díla současných autorů, včetně Stevem Reichem autorizované verze skladby Piano Phase. Na festivalu Contempuls uvede klasická díla repertoáru 2. poloviny 20. století, jako jsou Rounds Itala Luciana Beria a *Jardin Secret II* pro cembalo a elektroniku finské skladatelky Kaiji Saariaho, ale také skladby, které vznikly přímo pro něj. Budou to *Intertwined Distances* iránské autorky Anahity Abbasi a ve světové premiéře zbrusu nová skladba *Triggering*, kterou na objednávku festivalu Contempuls složil v mezinárodním kontextu asi nejvýznamnější český skladatel současnosti Miroslav Srnka.

Mahan Esfahani, cembalo (USA/Irán)

One of the most lauded contemporary harpsichordists, the Iranian-American musician Mahan Esfahani moved in 2015 from the UK to Prague, so as to study with Zuzana Růžičková. By that time, he had been named by the BBC a New Generation Artist, given the first harpsichord recital in the history of the BBC Proms, received the prestigious Gramophone Award, and had made recordings for Deutsche Grammophon and Hyperion Records. Transcending the harpsichord conventions, besides 17th- and 18th-century music, Esfahani has also performed works by contemporary composers, including a version of Piano Phase, approved by Steve Reich himself. At the Contempuls festival, he will play pieces from the repertoire of the second half of the 20th century – Italy's Luciano Berio's Rounds and Finland's Kaija Saariaho's *Jardin Secret II* for harpsichord and electronics, as well as compositions directly written for him: *Intertwined Distances* by Iran's Anahita Abbasi and, in world premiere, *Triggering*, a brand new work written to the festival's commission by Miroslav Srnka, deemed the most significant Czech contemporary composer within the international context.

Graham Lynch: *Admiring Yōrō Waterfall*

Luciano Berio: *Rounds*

Anahita Abbasi: *Intertwined Distances*

Miroslav Srnka: *Triggering*, **světová premiéra**, objednávka festivalu Contempuls / **world premiere**, commissioned by Contempuls

Kaija Saariaho: *Jardin Secret II*

18. listopadu / 18th November 2018
20:30

DOX

Yarn/Wire (USA)

Soubor Yarn/Wire, tvořený dvěma hráči na klávesové nástroje a dvěma perkusionisty, se během patnácti let své existence stal nedílnou součástí newyorské scény soudobé hudby. Kvarteto vyhlášené mimořádnou přesností interpretace i energičností projevu navazuje tvůrčí spolupráce s těmi nejzajímavějšími skladateli ze Spojených států i Evropy a pouští se i do odvážných hudebních projektů. V Praze uvede dvě stěžejní díla svého repertoáru – část volného cyklu *Images of Duration*, letos čtyřiačtyřicetiletého amerického skladatele Alexe Minceka a „hravě brutální“ dílo *Feld*, které pro soubor napsal jeden z nevyhledávanějších německých skladatelů současnosti Enno Poppe. Festivalový program doplní světová premiéra skladby *Pěsti*, kterou na objednávku festivalu Contempuls složil Šimon Voseček, jehož hudba se v Rakousku, kde žije, těší čím dál větším uznáním, zatímco české publikum ji teprve objevuje.

Yarn/Wire (USA)

Over the 15 years since their formation, Yarn/Wire, made up of two keyboardists and two percussionists, have been an integral part of the New York contemporary music scene. The ensemble, renowned for their exceptionally precise and energetic performances, have collaborated with the most exciting composers in the USA and Europe, and also pursued adventurous musical projects. Within their concert in Prague, they will present two seminal pieces of their repertoire – a fragment of the loose cycle *Images of Duration*, by the 44-year-old American composer Alex Mincek, and the “playfully brutal” *Feld*, a piece written for the quartet by Enno Poppe, one of the most sought-after contemporary German composers. The festival programme will also feature the world premiere of the opus *Pěsti (Fists)*, created specially for Contempuls by Šimon Voseček, whose music has enjoyed ever increasing acclaim in Austria, where he currently lives, while the Czech audience have only been discovering it recently.

Alex Mincek: *Images of Duration*

Šimon Voseček: *Pěsti*, **světová premiéra**, objednávka festivalu Contempuls / **world premiere**, commissioned by Contempuls

Enno Poppe: *Feld*

18. listopadu / 18th November 2018
17:30

DOX

Současná hudba pro současníka?

Srdečně Vás zveme na setkání se skladateli, Miroslavem Srnkou a Šimonem Vosečkem, autory světových premiér, které bude předcházet koncertnímu večeru. Podrobnosti naleznete na našem webu.

Contemporary Music for Contemporary People?

We cordially invite you to a meeting prior to the concert evening with the composers Miroslav Srnka and Šimon Voseček, whose pieces will receive world premieres. For details, visit our website.

Místo konání / Festival venue:

DOX Centrum současného umění / DOX Centre for Contemporary Art
Poupětova 1, Praha 7 – Holešovice

Prodej vstupenek / Ticket sale:

www.contempuls.cz

– online prodej / via online sale

DOX Centrum současného umění, www.dox.cz

– pokladna nebo online prodej / box office or via online sale

Peny vstupenek / Ticket prices:

Základní vstupné (jeden koncert) / General admission (one concert)
300 Kč / CZK

Celý večer (dva koncerty) / Festival evening (two concerts)

Mahan Esfahani + Yarn/Wire

500 Kč / CZK

Student, senior, ZTP (1 koncert) / Student, pensioner, person with health disabilities (one concert)

200 Kč / CZK

Setkání se skladateli / A Meeting with the composers Miroslav Srnka and Šimon Voseček

Zdarma / Admission free